

Иваница дигна къмъ него очитѣ си — синьозелени и дълбоки като море.

— Пбсрещнахъ пратеника! Коньтъ му бѣше много изморенъ, можеби чакъ довчера ще пристигне. Върнахъ се самъ, за да ви съобща по-скоро — той избърса съ дланъ мокрото си лице, — норманитѣ превзели Солунъ и съ осемдесетъ хилядна войска потеглили за Царевградъ.

Стаята екна отъ възторжени възклицания, викове, пѣспи. Сякашъ нѣкакъвъ мощенъ съживителенъ пламъкъ лумна въ гърдитѣ на всички. Една обща радостна вълна се дигна, прелѣ, удави стаята, пѣсенъта, която тихо се носѣше като тайнствена, чудна надежда изъ цѣла Мизия, изъ цѣла Долна земя, избликна отъ всички устни:

Имала мама нѣмала,
до два ми сиви сокола,
сокола до два близка...

Само Тодоръ и Бѣлгунъ мълчаха усмихнати, съ сияещи лица. Внезапно Иваница изчезна. Бѣлгунъ го настигна по стълбитѣ.

— Кѣде пакъ? Най-напредъ се обади на мама!

— Отивамъ да бия камбаната на Св. Димитъръ! Ще дигаме вече бунта...

Бѣлгунъ го изгледа строго.

— Върви при мама! Това не е детинска работа. Хайде!

— Азъ не съмъ дете! — Иваница упорито метна глава назадъ.

По-голѣмиятъ братъ се усмихна и поглади бузата на юношата. Иваница сви вежди и бавно се отправи къмъ стаята на женитѣ.

Въ това време между съзаклятниците бѣ избухналъ остъръ споръ. Едни искаха незабавно да събератъ хората си и да се присѣдинятъ къмъ норманитѣ, други настояваха да се потърпи още малко, за да се подготви цѣлиятъ народъ. Горчиви бѣха споменитѣ отъ 1040 година. Да не се бърза, повече предпазливостъ. Между последнитѣ бѣше и Тодоръ. Въ жилитѣ му течеше хладната, спокойна кръвъ на майчиния му родъ. Но и остриятъ, ловъкъ умъ бѣ на следилъ пакъ отъ майка си. Ала Бѣлгунъ вече цѣлъ го-